

คนขับแท็กซี่มองตามด้วยสายตากังวล ขณะเมลิสซา ฮอว์ธอร์นซึ่งดูเมาพอควร เปิดประตูรถมาสด้า 3 สีเงิน แล้วก้าวลงบนทางเท้าหน้าบ้านด้วยอาการโซเซ ขณะนี้เป็นเวลาเกือบตีสองของเช้าวันอาทิตย์ เมลิสซาเริ่มดื่มตั้งแต่สามทุ่ม ปกติเธอไม่ดื่มหนักขนาดนี้ แล้วก็ไม่เคยเมาขนาดนี้ด้วย แต่มันเป็นวันเกิดอายุครบ ยี่สิบแปดปีของเพื่อนสนิท พวกเธอจึงไปฉลองกันที่โบรเคน เชกเกอร์ บาร์ค็อกเทลริมสระว่ายน้ำที่มีบรรยากาศชีวิชีวล์สไตล์เซาท์บีช มันตั้งอยู่บนชั้นดาดฟ้าของโรงแรมฟรีแฮนด์ ซึ่งมีประวัติความเป็นมายาวนานไม่เหมือนใครใจกลางเมืองลอสแอนเจลิส เมลิสซาค้นพบว่าค็อกเทลรสหวานน่าตามด้วยเยเกอร์บอมบ์เป็นส่วนผสมที่อันตรายสุดๆ เธอสนุกมาก ถึงจะรู้ว่าต้องตื่นมาพร้อมอาการเมาค้างอย่างรุนแรงก็ตาม

“ประตุ...” คนขับแท็กซี่ร้องเตือน “ปิดประตุด้วย”

“อ้อคะ โทษที!” เมลิสซาตอบเสียงอ้อแอ้ ก่อนพยายามเหวี่ยงสะโพก กระแทกประตูรถอย่างเก๋ๆ กังๆ ซึ่งไม่แรงพอที่จะทำให้ประตุปิดสนิท

“ยังปิดไม่สนิทนะคุณ” คนขับแท็กซี่ร้องบอก สีหน้าเริ่มหงุดหงิด

เมลิสซาอึ้งๆ ให้คนขับแล้วลองอีกครั้ง แต่แทนที่จะกระแทกซ้ำ ให้ประตุปิดสนิท เธอกลับดึงประตุเปิดกว้างแล้วพยายามใช้สะโพกกระแทกปิดซ้ำอีกรอบ คราวนี้แรงน้อยกว่าเดิมเสียอีก

“อู๊!”

“ช่างเถอะ” คนขับพูดพร้อมกับส่ายศีรษะ “เดี๋ยวฉันปิดเอง”

ขณะคนขับแท็กซี่ลงจากรถแล้วอ้อมมาปิดประตู เมลิสซาก็เดินตบัตตูเปไปหน้าบ้านพร้อมกับความหาญแค้นในกระเป๋า จากนั้นจัดการเลียบกุญแจเข้าไปในรู แต่กว่าจะทำทุกอย่างสำเร็จก็ใช้เวลาเกือบสองนาทีกี่ครั้ง

ในที่สุดเธอก็เข้าบ้านแล้วปิดประตูตามหลัง รินน้ำใส่แก้ว ก่อนเดินไปที่ห้องนอนซึ่งอยู่ด้านใน เธอวางกระเป๋าไว้บนโต๊ะข้างเตียงแล้วอาบน้ำลวกๆ ก่อนก้าวขึ้นเตียง เมื่ออยู่บนเตียงเรียบร้อยแล้วเธอก็ตรวจดูโทรศัพท์ ตอนนี้เป็นเวลา 02.28 น.

ไม่มีข้อความ

เมลิสซาอดผิด้หวังไม่ได้ ตอนอยู่ที่บาร์คือกเทลเธอเจอหนุ่มถูกใจคนหนึ่งชื่อมาร์ก หลังจากดื่มค็อกเทลหลายแก้ว ตามด้วยเหล้าอีกหลายช็อต และพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน ทั้งคู่ก็แลกเบอร์โทรศัพท์กัน

ก่อนออกจากบาร์ มาร์กถามว่าอยากให้เขากลับบ้านกับเธอหรือเปล่า เมลิสซาอยากตอบรับสุดๆ เธอไม่ได้ขึ้นเตียงกับใครมาเกินหกเดือนแล้ว หลังจับได้ว่าแฟนหนุ่มที่คบมาสองปีนอกใจไปมีอะไรกับคนที่ทำงาน แต่ถึงจะเมาแค่ไหน และชอบมาร์กขนาดไหน เมลิสซาก็ไม่ยากใจจะขานขนาดนั้น สำหรับเธอ การขึ้นเตียงกับผู้ชายตั้งแต่คืนแรกมันดูไม่ดีเอาเสียเลย

“ไวคราวหน้าดีกว่าค่ะ” เธอตอบพร้อมยิ้มหวานให้มาร์ก

ลึ้กๆ เมลิสซาแอบหวังให้เขาส่งข้อความมาก่อนเธอเข้านอน ไม่ต้องเย็นเยือกมากก็ได้ ขอแค่ถึงบ้านเรียบร้อยแล้วไหมครับ หรือดีใจที่ได้เจอคุณคืนนี้นะครับ แ่ข้อความอะไรสักอย่างที่ยังบอกว่าคุณถึงเธอ มาร์กดูไม่ใช่ผู้ชายที่ชอบเล่นเกมถ่วงเวลารอถึงวันพุธค่อยติดต่อไปเพราะแบบนี้มันดูเท่กว่า

02.30 น.

ไม่มีข้อความหรือสายที่ไม่ได้รับ

“คิดมากไปแล้ว เมล” เธอบอกตัวเอง “ไอ้รูปแบบนี้เธอเจอมาเยอะแล้วไม่ใช่เธอ เดี่ยวพรุ่งนี้เขาก็ส่งข้อความมาเองแหละน่า”

เธอวางโทรศัพท์ก่อนปิดไฟแล้วเริ่มนอนซุกหมอน แต่เมื่อใกล้หลับลึกลับ เธอก็ได้ยินเสียงโทรศัพท์สั่นอยู่บนโต๊ะข้างเตียง ตามด้วยเสียงบีบแฉ่งเตือนข้อความใหม่ เธอลืมตาพร้อมรอยยิ้มมั่นใจแล้วเอื้อมหยิบโทรศัพท์

คืนนี้ปาร์ตี้สนุกไหม
เมลิสซายิ้มกว้างกว่าเดิม
สนุกสิ เธอเป็นคนพิมพ์ข้อความด้วยนิ้วโป้งสองข้างพร้อมกันได้สินะ
แล้วคุณล่ะ
ฉันไม่ได้ไปปาร์ตี้
เมลิสซาขมวดคิ้วเมื่ออ่านข้อความตอบกลับ เธอยังเมาอยู่หน่อยๆ และ
มั่นใจมากกว่ามันเป็นข้อความจากมาร์ก จึงไม่ได้ดูชื่อคนส่ง
ไม่ทราบหมายเลข
เธอหุบยิ้มทันที
ใครนะ เธอรีบพิมพ์ตอบ ฉันไม่มีเบอร์นี้ในมือถือ
ประมาณสิบห้าวินาทีต่อมาเธอก็ได้รับข้อความตอบกลับ
อ้อ ไม่ต้องตกใจหรอก เธอไม่มีเบอร์ฉันในมือถือ
เมลิสซาผุดลุกขึ้นนั่งพิงหัวเตียง พลองเอื้อมไปเปิดคอมพิวเตอร์ข้างๆ
แล้วคุณเป็นใคร เธอพิมพ์กลับไป ถ้าฉันไม่มีเบอร์คุณ แล้วคุณไปเอาเบอร์
ฉันมาจากไหน
ฉันเป็นใครนะเธอ...สำหรับเธอ ฉันเป็นผู้แนะนำไงล่ะ เมลิสซา เรียกว่า
เป็นครูของเธอก็ได้
หน้าผากของเมลิสซาขมวดย่น นี่ก็ไม่ถึงว่าจะเจอคำตอบแบบนี้
ผู้แนะนำนั่นแหละ เธอพิมพ์ตอบ
ใช่แล้ว ฉันเป็นผู้ให้ความรู้ ผู้แนะนำ ทุกอย่างจะเป็นบทเรียนครั้งยิ่งใหญ่
สำหรับเธอ เมลิสซา
ตอนนั้นเองเมลิสซาก็ถึงบางอ้อ เธอจำได้แล้วว่ามาร์กบอกว่าเป็นครูมัธยม
และถ้าจำไม่ผิดเขาสอนวิชาพีชคณิต
“อ้อ เข้าใจล่ะ” เธอพูดพร้อมพยักหน้ากับตัวเอง มาร์กคงตั้งคำโทรศัพท์
ไม่ให้แสดงเบอร์ของเขา โทรศัพท์ของเธอจึงไม่แสดงชื่อ ชัดแล้วล่ะว่าต้อง
เป็นเขา มาร์กคงยังไม่สร้างเมา แล้วก็คงพยายามทำตัวน่ารัก ขี้เล่น บวกลึกลับ
หน่อยๆ
น่ารักดี เธอคิด แค่อายุขอรูปร่างไปของฉันก็พอ

ถึงจะว่งแล้วแต่เมลิสซาก็ตัดสินใจเล่นเกมนี้ต่ออีกสักพัก
บทเรียนเธอ เธอพิมพ์ตอบไป คุณจะสอนฉันเนี่ยนะ สอนเรื่องอะไรละ
ไม่นานโทรศัพท์ของเมลิสซาก็สั่นและส่งเสียงแจ้งเตือนอีกครั้งพร้อม
ข้อความใหม่

บทเรียนแรกคือเรื่องความกลัว เมลิสซา
เมลิสซาเพ่งมองข้อความนั้น
“ความกลัวอะไรกัน” เธอถามตัวเอง
ที่จริงเขาพิมพ์คำอื่นแล้วโทรศัพท์ก็แก้ข้อความอัตโนมัติหรือเปล่าเนี่ย
ข้อความที่สองตามมาติดๆ
แล้วฉันก็จะสอนเธอเรื่องความเจ็บปวด...
เมลิสซาเปลี่ยนเป็นขมวดคิ้ว
ตามด้วยข้อความที่สาม
เมื่อเธอเข้าใจสองสิ่งนั้นชัดเจนแล้ว ลำดับต่อไปฉันจะสอนเธอเรื่องความ
ตาย เมลิสซา

เธอเบิกตาโตด้วยความประหลาดใจและขนลุกขนพองเมื่อเห็นข้อความ
ล่าสุดบนหน้าจอ ถ้าเป็นมาร์กก็ถือว่าอารมณ์ขันของเขาไม่เข้าท่าเอาเสียเลย
อะไรของนาย เธอพิมพ์ตอบ นี่มาร์กหรือเปล่า ไม่ตลกเลยนะ จัดว่าหลอน
มากกว่า ยิ่งตึกๆ แบบนี้ด้วย นายเมาแล้วละ ไปนอนหะ
ไม่กี่นาทีต่อมาเธอก็ได้รับข้อความตอบกลับ
มาร์กเธอ มาร์กเป็นใคร หรือหมายถึงคนที่เธอขึ้นเตียงด้วยอยู่ตอนนี้
“อะไรเนี่ย” เมลิสซาสูดหายใจแรง ผงะเล็กน้อย
ไม่ใช่มาร์กแน่ เธอมั่นใจ ตอนอยู่ที่บาร์ค็อกเทลมาร์กดูเป็นคนน่ารัก
สุภาพ ฉลาด แล้วก็ตลกด้วย ข้อความพวกนี้ดูไม่ใช่เขาเลย ต่อให้กำลังเมาก็เถอะ
เมลิสซาสุดจะทนแล้ว
ฟังดีๆ นะ เธอพิมพ์เร็วจี๋ นายจะเป็นใครก็ช่าง แต่บอกเลยว่านายหยาบคาย
มาก ฉันจะบล็อกนายเดี๋ยวนี้
เดี๋ยวลี...อีกฝ่ายตอบกลับแทบจะทันที
เมลิสซาชะงัก

มีบางเรื่องที่เราควรรู้จักจริงๆ
เธอจงจื่อโทรศัพท์เหมือนแม่ที่กำลังรอให้ลูกขอโทษ
ยังอยู่หรือเปล่า
อยู่ ฉันรออยู่ บอกมาสิว่าฉันควรรู้เรื่องอะไร
แทนที่จะเป็นตัวแทนสื่อ คำตอบถัดมาที่เมลิสซาได้รับกลับเป็นอีโมจิตัว
ตัวแรกรูปดวงจันทร์ ตัวที่สองรูปรถ ตัวที่สามรูปประตู และตัวสุดท้ายเป็นรูปบ้าน
เธอสายคิระะแล้วถอนใจ
“แล้วมันหมายความว่าไง” เธอพูดไปพิมพ์ไป
หมายความว่าคืนนี้หลังเธอไปปาร์ตี้ แล้วโซเซลงมาจากแท็กซี่ประมาณ
ครึ่งชั่วโมงก่อน...เธอลืมล็อกประตูบ้าน
ขณะอ่านข้อความเมลิสซารู้สึกว่าขนลุกวาบที่ต้นคอ เธอเหลือบมองประตู
ห้องนอนอย่างรวดเร็วตามสัญชาตญาณ
“แกลังกันเล่นหรือเปล่าเนี่ย” สมอ่งส่วนเหตุผลของเธอตั้งคำถาม
ก็เป็นไปได้
แต่คำถามสองข้อต่อมาทำให้เธอเริ่มกังวลจริงจัง
ในบรรดาคนที่เธอรู้จัก ใครล่ะที่จะเล่นตลกบ้าง แบบนี้
“ไม่มีแน่” เธอสรุป
และคำถามต่อมาคือจะมีคนรู้ได้ยังไงว่าเธอเพิ่งโซเซลงจากแท็กซี่ และกลับ
เข้าบ้านเมื่อครึ่งชั่วโมงก่อน เวลามันเฝ้าเกินไปที่จะเป็นแค่การเตาสุ่ม
หรือเป็นฝีมือคนขับแท็กซี่
ไม่ใช่แน่ เมลิสซาสลัดความคิดนั้นทิ้งอย่างรวดเร็ว เป็นไปไม่ได้
เธอลั่งเผลอยุ่พักหนึ่ง แต่ไม่นานข้อความใหม่ก็ขึ้นมาขัดจังหวะ
ไม่เป็นไรหรอก เมลิสซา ไม่ต้องห่วง ฉันล็อกประตูบ้านให้แล้ว
เมลิสซาทำอะไรไม่ถูก จะพิมพ์ตอบกลับ เดินออกไปดูประตูบ้าน โทรแจ้ง
ตำรวจ หรือไม่ก็โทรบอกใครสักคน เอาใจดี
ติ่ง ติ่ง ข้อความใหม่อีกแล้ว
เฮ้า ดูนี่สิ
คราวนี้ข้อความมาพร้อมคลิปวิดีโอความยาวแปดวินาที

เมลิสซาลังเลอยู่ใต้ใจเดียว แต่สุดท้ายความอยากรู้อยากเห็นก็ชนะ เธอ กดไฟล์ที่แนบมา คลิปวิดีโอเริ่มเล่นบนหน้าจอทันที เริ่มจากภาพกุญแจห้อย คาอยู่ที่รูกุญแจด้านในของประตูบ้าน หนึ่งวินาทีถัดมาเมื่อที่สวมถุงมือก็ปรากฏขึ้น ขณะเอื้อมไปที่กุญแจแล้วบิดล็อกประตู ก่อนจะดึงกุญแจออก

“อะไรเนี่ย” เมลิสซาอุทานกับตัวเอง แต่คลิปวิดีโอยังไม่จบแค่นั้น เมื่อ กุญแจถูกดึงออกไปแล้ว กล้องก็แพนต่อไปยังห้องครัวและจับไปที่นาฬิกาดิจิตอล ข้างขามผลไม้บนเคาน์เตอร์ครัว ซึ่งบอกเวลา 02.24 น.

เมลิสซาเหลือบมองเวลาที่มุมซ้ายบนของโทรศัพท์ทันที 02.38 น.

สิบสี่นาทีที่แล้ว แปลว่าคลิปนี้ถ่ายตอนเธออาบน้ำอยู่

ก่อนคลิปจะจบ มีเสียงคนกระซิบอะไรบางอย่างลงในไมโครโฟน แต่มัน เบาจนเมลิสซาฟังไม่ถนัด จึงรีบย้อนวิดีโอกลับไปสองสามวินาที เปิดเสียงให้ดังขึ้น และยกโทรศัพท์ขึ้นแนบหู แต่ก็ยังได้ยินไม่ชัดอยู่ดี

ขณะเมลิสซายกโทรศัพท์ขึ้นแนบหู เธอเอียงศีรษะไปทางขวาเล็กน้อย โดยหันหาประตูห้องนอนที่มักเปิดแง้มไว้นิดๆ เสมอ

และในตอนนั้นเองเธอก็รู้ว่าตัวเองไม่ได้อยู่ในบ้านตามลำพัง

ในความมืดของทางเดินหน้าห้อง ใบหน้าของใครคนหนึ่งส่งยิ้มให้เธอผ่าน ช่องว่างระหว่างบานประตูที่บังกบ

2

“หวัดดีค่ะ” ผู้หญิงร่างสูงผิวสีแทนอ่อนแอ่ยักขณะเปิดประตูต้อนรับแขกคนใหม่ “โรเบิร์ตใช่ไหมคะ”

นักสืบโรเบิร์ต ยันเตอร์จากหน่วยคดีฆาตกรรมพิเศษประจำกรมตำรวจ ลอสแอนเจลิสรู้สึกแปลกใจเล็กน้อย แต่สีหน้ายังเรียบนิ่ง เขายิ้มรับอย่างสุภาพ พร้อมพยักหน้า

“ใช่ครับ”

ผมสืดำสนิทของผู้หญิงคนนั้นยาวสยายเลยปาลงไปมากพอควร ช่วยขับดวงตาคมเข้มสีน้ำตาลทองของเธอให้โดดเด่น ใบหน้าอ่อนเยาว์นั้นดูมีเสน่ห์ยิ่งขึ้น ด้วยลักยิ้มมุมมนแก้มสองข้าง ซึ่งปรากฏขึ้นทุกครั้งที่เธอขยับปากพูด

“ฉันชื่อเดนิส” เธอพูดพลางยิ้มตอบแล้วยื่นมือที่ทำเล็บมาอย่างดีให้เขา เล็บของเธอสีแดงเข้มเข้ากับสีลิปสติกบนริมฝีปาก “เป็นเพื่อนเก่าของแอนนาค่ะ”

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ” ยันเตอร์ตอบพร้อมจับมือกับเธอ

เดนิสสวมรองเท้าผ้าใบสีขาว เสื้อยืดสีขาวสอสดชายไว้ในกางเกงยีนส์สีซีด ซึ่งมีรอยขาดจากการใช้งานที่เข้าซ่าย สร้อยคอเงินที่เธอสวมอยู่ห้อยจี้รูปหัวใจที่เหมือนหัวใจจริงๆ ตามหลักกายวิภาค แม้ขนาดจะเล็กแต่รายละเอียดครบถ้วน

“มาแล้วหะครับ” นักสืบคาร์ลอส การ์เซีย คู่หูของยันเตอร์ที่หน่วยคดีฆาตกรรมพิเศษเอ่ยขึ้นขณะโผล่มายืนหลังเดนิส เขาสวมผ้ากันเปื้อนสีเข้มตัวยาว บนหน้าอกมีตัวหนังสือสีขาวขนาดใหญ่เขียนว่า *เชิญจับพ่อครัว*

“ไม่ล่ะ” ยันเตอร์พูดพร้อมพยักพยิดไปที่ตัวหนังสือบนผ้ากันเปื้อน การ์เซียหัวเราะ “แอนนาชื่อให้ล่ะ” เขาอธิบาย “คุณน่าจะดูออกนะ”

“ฉันถือเข้าไปให้หะคะ” เดนิสเอื้อมมารับถุงใส่ของที่ฮันเตอร์ถือมา ลักยิ้มปรากฏขึ้นบนแก้มสองข้างก่อนจะจางหายไปอย่างรวดเร็ว

“ครับ” เขายื่นถุงให้เธอ “ขอบคุณครับ”

“เข้ามาก่อนเลย” การ์เซียพูดพลางผายมือขวาที่ถือไม้พายเป็นสำหรับกลับเนื้อเชื้อเชิญให้ฮันเตอร์เข้าบ้าน

“ฉันเอาของไปไว้ในครัวก่อนนะ” เดนิสพูดแล้วเดินลับหายเข้าไปข้างใน

“มาได้เวลาเป๊ะ” การ์เซียพูดเมื่อฮันเตอร์ก้าวเข้ามาในโถงทางเข้าเล็กๆ แล้วปิดประตูตามหลัง “ปีกาญาชิ้นแรกเพิ่งออกจากเตาอย่างพอดีครับ แอนนากำลังหั่นอยู่เลย”

ปีกาญาเป็นเนื้อวัวส่วนที่นิยมกันมากที่สุดของบราซิล ไขมันที่แทรกอยู่ทั่วและรสสัมผัสนุ่มลิ้นทำให้มันเหมาะจะนำมาปิ้งย่างสุดๆ ฮันเตอร์ไม่เคยรู้จักเนื้อชนิดนี้ จนกระทั่งหลายปีก่อนตอนการ์เซียเชิญเขามากินบาร์บีคิวที่บ้าน

การ์เซียเกิดที่บราซิลแต่ย้ายมาอยู่ในอเมริกาเมื่ออายุสิบขวบหลังพ่อแม่หย่าขาดจากกัน เขาได้รับทักษะการย่างเนื้อมาจากพ่อ และต้องยอมรับว่าเขาเก่งเรื่องนี้จริงๆ

“ทุกคนอยู่ข้างนอกโน่น” การ์เซียบอกฮันเตอร์พร้อมพยักพยัดไปทางสวนหลังบ้าน “คุณออกไปก่อนได้เลยครับ เดี่ยวผมขอหยิบของในครัวแล้วจะตามไป”

ฮันเตอร์ไม่ใช่คนขี้อาย แต่ก็ไม่ได้เข้าสังคมเก่งขนาดนั้น โดยเฉพาะเวลาต้องสังสรรค์กับคนเยอะๆ

“โรเบิร์ต” แอนนาร้องเรียกทันทีที่ฮันเตอร์ก้าวออกไปในสวนหลังบ้าน

การ์เซียแต่งงานกับแอนนา แฟนสาวที่คบกันตั้งแต่สมัยมัธยมแทบจะทันทีที่เรียนจบ แอนนาเป็นคนมองโลกในแง่ดี สนับสนุนสามีเสมอ และฉลาดเป็นกรด ทั้งยังเป็นผู้หญิงที่อ่อนหวานที่สุดเท่าที่การ์เซียเคยพบ ถึงเธอจะไม่ใช่คนสวยตามมาตรฐานทั่วไป แต่ก็มีเสน่ห์ที่น่ามอง

แอนนาเดินมาหาฮันเตอร์พร้อมรอยยิ้ม แล้วจูบแก้มเขาที่ละข้าง ผมสีดำสั้นของเธอยุ่งเล็กน้อยเพราะต้นแวนกันแดดขึ้นคาดศีรษะแล้วก็ดึงกลับลงมาอีก ตอนฮันเตอร์เดินออกไปเธอเพิ่งต้นแวนขึ้นคาดศีรษะอีกรอบ

“คุณมาจริงๆ ด้วย” เธอพูด

ฮันเตอร์ขมวดคิ้วเมื่อเห็นเธอทำท่าแปลกใจ “ผมก็มาทุกครั้งไม่ใช่เหรอ”
แอนนาหัวเราะ “ถ้าเป็นเรื่องบาร์บิคิวคุณไม่เคยพลาดอยู่แล้ว”

“ขอบคุณที่ชวนนะ”

“ไม่ชวนได้ไงล่ะ โรเบิร์ต มานี่ก่อนดีกว่า เดี๋ยวฉันจะแนะนำให้คุณรู้จักคนที่
คุณยังไม่เคยเจอ”

แขกสามคนนั่งสบายๆ อยู่รอบโต๊ะกลมในลานบ้าน ส่วนอีกคนยืนอยู่ข้าง
เตาบาร์บิคิวทำจากอิฐซึ่งกำลังเสิร์ฟตัวเองกับมี้อ

“นี่มาร์ติน” แอนนาชี้ไปที่ชายร่างผอมสูง ดูเหมือนจะอายุมากกว่าผู้หญิง
ที่นั่งข้างๆ นิดหน่อย “และนี่ชาร์ลอตต์ แฟนของมาร์ติน” แอนนาพูดต่อ

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ” ฮันเตอร์พูดกลางจับมือกับทั้งคู่ “ผมชื่อโรเบิร์ต”

“จำปาโลได้ใช่ไหม” แอนนาแนะนำต่อพลางชี้ไปยังคนที่ยืนข้างไม้ไผ่
อยู่ข้างเตาบาร์บิคิว “คราวก่อนตอนคุณมาบ้านฉัน คุณเคยเจอเขาแล้ว”

“จำได้สิ” ปาโลพูดขณะหันมาพยักหน้าทักทายฮันเตอร์พร้อมกับยิ้มกว้าง
“เป็นไงบ้างล่ะ”

“สบายดีครับ คุณล่ะ”

“สบายมาก” ปาโลตอบ เจ้าตัวพูดติดสำเนียงบราซิลชัดเจน “ลองกิน
ไม้ไผ่ทอดหน่อยสิ นี่ชีสชีสแบบอาร์เจนตินาเซียวนะ รับรองว่าอร่อยแถมออกปาก”

“แล้วคุณก็คงเจอเดนิสแล้ว” แอนนาพยักพเปิดไปยังเพื่อนสมัยเด็กซึ่งนั่ง
อยู่ทางซ้ายของชาร์ลอตต์

“เจอแล้ว”

เดนิสยิ้มให้ฮันเตอร์อีกครั้ง แต่คราวนี้ขยับตาให้นิดหน่อยด้วย

“เดี๋ยวฉันเอาจานกับเนื้อปีกาญมาให้” แอนนาพูดพลางชี้ไปยังเก้าอี้ตัวหนึ่ง
ที่ว่างอยู่ “พวกเครื่องดื่มอยู่ในครัวนะ”

“ขอบคุณมาก แอนนา” ฮันเตอร์ตอบรับก่อนจะหันไปถามคนในกลุ่ม “มีใคร
อยากเติมเครื่องดื่มอะไรไหมครับ”

“เรามีแล้ว ขอบคุณ” มาร์ตินชี้ไปที่กระป๋องเบียร์ของเขาและแอนนาซึ่ง
วางอยู่บนโต๊ะ

“ผมก็มีแล้ว ขอขอบคุณ” เปาโลพูดตอนเดินกลับมาที่โต๊ะพร้อมใส่กรอกโคริโซ
เต็มจาน

“แอนนาละ” ฮันเตอร์ถาม

“ขอบคุณ โรเบิร์ต แต่คาร์ลอสกำลังทำค็อกเทลให้ฉันอยู่ในครัวนะ”

“ดีจัง” ฮันเตอร์พูดก่อนหันไปมองเดนิส

“ขอหน่อยก็ดีค่ะ” เธอตอบ “ถ้าไม่รบกวนมากไป”

“ไม่รบกวนเลยครับ ยินดีมาก ดื่มอะไรดีล่ะ”

“ขอไวน์แดงก็แล้วกันค่ะ” เดนิสยื่นแก้วเปล่าของเธอให้ฮันเตอร์

“ได้เลย” ฮันเตอร์พูดแล้วหันหลังเดินกลับเข้าไปในบ้าน

เขาเจอไวน์แดงสามขวดวางอยู่บนเคาน์เตอร์ครัว พร้อมเหล้าชนิดต่างๆ
อีกจำนวนหนึ่ง การ์เซียเพิ่งบีบมะนาวลงเหยือกโกปรีญาเสร็จพอดี

“เอานี้สักแก้วไหมครับ” เจ้าตัวถามพร้อมพยักพยัดไปที่เหยือก “คุณก็รู้
ว่าผมผสมโกปรีญาอร่อยขนาดไหน”

“ฉันรู้” ฮันเตอร์ว่าพลางเอื้อมหยิบแก้วใหม่และขวดไวน์อาร์เจนตินเนียน
มัลเบ็ค “แล้วก็รู้ด้วยว่ามันแรงขนาดไหน เอาไว้ก่อนดีกว่า ขอเริ่มจากไวน์นี้แล้วกัน”

การ์เซียซักพร้อมเลิกคิ้วใส่คูลู “อีกแก้วน่าจะเป็นของ...เดนิส”

“คนอื่นบอกว่าไม่ต้องการเครื่องดื่มเพิ่ม”

การ์เซียยิ้ม “เธอน่ารักดีนะ ว่าไหม”

“ใคร เดนิสนะเธอ”

การ์เซียหัวเราะ เอนตัวพิงเคาน์เตอร์ครัว “คุณรู้ตัวใช่ไหมว่าไม่เก่งเรื่อง
แบบนี้”

“ไม่เก่งเรื่องอะไร” ฮันเตอร์เทไวน์ใส่แก้วที่สองเรียบร้อยแล้ว

การ์เซียขมที่อีกฝ่าย “ก็ไอ้ที่คุณพยายามทำอยู่นี่ไงครับ โรเบิร์ต แก่ลง
ทำก็ไม่รู้เรื่อง มันไม่ใช่สไตล์คุณเลย แล้วคุณก็แสดงไม่เนียนด้วย เลิกเถอะ”

ฮันเตอร์หันไปมองฝายนั้นพร้อมถือแก้วไวน์ไว้ในมือข้างละใบ

“เธอโสดนะครับ บอกไว้ก่อน” การ์เซียยังไม่หยุด

“ใครเธอ”

“อ๊อ ออกไปเลยไป” การ์เซียไปที่ประตูครัว

ฮันเตอร์ออกมาข้างนอกแล้วส่งแก้วไวน์ให้เดนิส “มัลเบ็ค โอเคไหมครับ”
“เยี่ยมเลยล่ะ” เธอตอบก่อนชี้ไปที่แก้วข้างตัว “นั่งก่อนสิคะ”

ขณะฮันเตอร์นั่งลง การเสิร์ฟก็เดินถือถาดใส่เหยือกโกปรีญูที่เพิ่งทำเสร็จ
ใหม่ๆ และแก้วอีกหลายใบออกมา

“เตรียมมาละกันได้เลย” เจ้าตัวพุดขณะวางเหยือกลงบนโต๊ะ “ขอเตือน
ก่อนนะว่าของมันแรง”

เมื่อการเสิร์ฟเริ่มรินค็อกเทลใส่แก้ว โทรศัพท์ของฮันเตอร์ก็ดังขึ้นในกระเป๋า
ทางเกงด้านหลัง เขาหยิบมันออกมาแล้วมองหน้าจอ

ไม่ทราบหมายเลขโทรเข้า

“ขอตัวแป๊บนะครับ” ฮันเตอร์พุด และสังเกตเห็นแอนนาหันไปเปลี่ยนสีทันที
“มีอะไรหรือเปล่า” การเสิร์ฟถาม น้ำเสียงเปลี่ยนเป็นเคร่งเครียดจริงจัง

ฮันเตอร์เอียงศีรษะเล็กน้อยแทนคำตอบ ก่อนจะลุกขึ้นแล้วเดินออกห่าง
จากแขกคนอื่นๆ

“นักสืบฮันเตอร์” เขาพุดขณะรับสาย “หน่วยคดีฆาตกรรมพิเศษ”

“นักสืบฮันเตอร์” เสียงปลายสายตอบกลับ “ผม นักสืบวิลเลียม บาร์นส์
กรมตำรวจลอสแอนเจลิสเขตเซาท์เวสต์นี่ครับ ขอโทษที่ต้องรบกวนคุณวันอาทิตย์”

“ไม่เป็นไรครับ” ฮันเตอร์ตอบ “มีอะไรให้ช่วยหรือเปล่าครับ นักสืบบาร์นส์”

“ผมอยากประหยัดเวลาทำงานและเวลาทำเอกสารให้ทุกคนนะ”

ฮันเตอร์ขมวดคิ้วเมื่อได้ยินคำตอบ “ยังไงล่ะครับ”

“เมื่อประมาณสี่สิบนาทีก่อน คุณยืมแจ็กเก็ตจากผมมาว่าพบศพในบ้าน
หลังหนึ่งที่ซีเมิร์ทพาร์ก ศพเป็นผู้หญิงแอฟริกันอเมริกัน อายุยี่สิบเก้าปี ผมกับคุณ
มาถึงที่นี่ประมาณยี่สิบนาทีก่อน เจอตำรวจในเครื่องแบบสองนายยืนหน้าซิดเป็ด
อยู่หน้าบ้าน ทำท่าเหมือนเพิ่งอ้วกเอามือเปียก มือเข้า ย้อนไปถึงมือค้ำเมื่อคืน
ออกมาหมดได้หมดพุง” ปลายสายเงิบไปครู่หนึ่ง “นักสืบฮันเตอร์ จุดเกิดเหตุนี้
ไม่ว่าจะมองมุมไหน แค่ว่าดูก็รู้ว่าเป็นคดีของหน่วยคดีฆาตกรรมพิเศษ
แน่นอน ผมมั่นใจ อย่างที่บอก ผมอยากประหยัดเวลาทำงานให้ทุกคน เพราะ
ยังไงคดีนี้ก็ต้องถึงมือพวกคุณอยู่ดี”

ฮันเตอร์ถอนใจแล้วส่ายศีรษะเล็กน้อย ก่อนจะเหลือบตาขึ้นมองการ์เซีย
ซึ่งยังยืนอยู่ข้างโต๊ะที่มีเขกนั่งเต็ม

“คุณเจออะไรบ้างล่ะ” ฮันเตอร์ถาม

นักสืบบาร์นส์หัวเราะเบาๆ “อธิบายเป็นคำพูดไม่ได้หรอกว่าเราเจออะไร
คุณต้องมาดูเอง”

“ขอที่อยู่หน่อยครับ” ฮันเตอร์พูด

การ์เซียไม่ใช่นักอ่านปาก แต่แค่ดูก็รู้แล้วว่าเขากับฮันเตอร์ไม่ได้กินบาร์บีคิว
ต่อแน่ๆ

“นักสืบฮันเตอร์” บาร์นส์พูดหลังบอกที่อยู่กับฮันเตอร์แล้ว “คุณว่าปีศาจ
มีจริงไหม”

“ว่าไงนะครับ” สีหน้าของฮันเตอร์เปลี่ยนเป็นงุนงง

“ถ้าคุณไม่เชื่อ...มาที่นี่แล้วคุณจะเปลี่ยนใจ”

3

ย่านลีเมอร์ตพาร์กซึ่งตั้งอยู่ในเซาท์แอลเอมีทั้งแกลเลอรีเอกชน สถานที่จัดแสดงดนตรี และบาร์มากมาย มีแม้กระทั่งพิพิธภัณฑ์กลางแจ้ง ย่านนี้จึงถูกขนานนามว่าเป็นศูนย์กลางของงานศิลปะ ดนตรี และวัฒนธรรมทั้งในอดีตและปัจจุบันของลอสแอนเจลิส นักร้อง นักดนตรี และศิลปินชาวแอฟริกันอเมริกันที่มีชื่อเสียงระดับนานาชาติหลายคนเริ่มต้นอาชีพในคลับและโรงละครต่างๆ ตามตรอกซอกซอยของลีเมอร์ตพาร์ก ย่านนี้อยู่ห่างจากบ้านของการ์เซียในเวสต์ฮอลลีวูดเพียงแค่ขับรถยี่สิบห้านาที

ฮันเตอร์พยายามเกลี้ยกล่อมให้การ์เซียอยู่ร่วมงานปาร์ตี้บาร์บีคิวต่อ มันเป็นวันหยุดของพวกเขา แล้วการ์เซียก็มีแขกเต็มบ้าน แต่ฮันเตอร์รู้ว่าคู่หูของเขายึดมั่นจรรยาบรรณในการทำงานไม่แพ้ตัวเอง ทั้งคู่รู้ว่าการไปเห็นจุดเกิดเหตุกับตาเป็นเรื่องสำคัญขนาดไหน มันต่างจากการดูรูปถ่ายหรืออ่านจากรายงานโดยสิ้นเชิง ดังนั้นเมื่อฮันเตอร์เสนอให้การ์เซียอยู่ร่วมวงกับแขกและแอนนาต่อ เจ้าตัวจึงตอบง่ายๆ ว่า “พูดบ้าๆ”

แอนนาเข้าใจเสมอว่าอาชีพของสามีต้องอาศัยความทุ่มเทสูงขนาดไหน เมื่อเห็นสีหน้าขอโทษขอโพยของการ์เซียและฮันเตอร์เธอก็ยิ่งให้อย่างอ่อนโยน

“พวกคุณไปช่วยให้โลกสงบสุขขึ้นเถอะ” เธอพูด พยายามทำสีหน้าให้เข้มแข็งที่สุดเท่าที่จะทำได้

หลังขับออกจากถนนเวสต์มาร์ติน ลูเธอร์ จึงเข้าสู่ไฟร์ทอเวนิว การ์เซียก็ขับตรงต่อไปอีกหนึ่งช่วงถนนครึ่ง ก่อนจะเห็นแสงกะพริบวาบจากรถตำรวจ

อยู่ข้างหน้า เขาจอดริมถนน หลังรถสายตรวจสามคันซึ่งจอดขวางอยู่หน้าบ้าน
สี่เทาเข้มทางด้านขวาของถนน

บ้านหลังนั้นมีกำแพงอิฐสูงราวหนึ่งเมตรล้อมรอบ ประตูไม้บนกำแพง
เก่าโทรมจนน่าจะต้องซ่อมแซมโดยด่วน ดูก็รู้ว่ากำแพงอิฐนั้นสร้างขึ้นเพื่อความ
สวยงามเท่านั้น ไม่ใช่เพื่อความปลอดภัย

เมื่อนักสืบทั้งสองก้าวลงจากรถฮอนด้า ชีวิตของการ์เซีย พวกเขาทั้งสองก็สังเกตเห็น
เห็นสีหน้าหวาดหวั่นของตำรวจในเครื่องแบบสามนายที่ยืนอยู่ข้างเพื่อกันจุดเกิดเหตุ
ซึ่งล้อมรอบบ้าน ดูก็รู้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นในบ้านทำให้ทั้งสามตื่นตกใจขนาดไหน

เพื่อกันจุดเกิดเหตุล้อมมาถึงถนน รวมถึงทางเท้าหน้าบ้านด้วย มีคน
กลุ่มใหญ่ยืนมองอยู่รอบนอกของเพื่อกันอย่างอยากรู้อยากเห็นเช่นเคย ทุกคนถือ
สมาร์ทโฟนพร้อมถ่ายทุกอย่างที่น่าตื่นเต้นกว่าเพื่อกันและตำรวจในเครื่องแบบ

ฮันเตอร์และการ์เซียเห็นบราตำรวจเข้ากับเข็มขัด แล้วเดินฝ่าฝูงคนไปที่
หน้าเพื่อกัน เจ้าหน้าที่นายหนึ่งพยักหน้าหักท่ายกมือขึ้นให้ทั้งสองลอดผ่าน
ชายร่างผอมสูงสวมสูทสีเทาอ่อนซึ่งยืนอยู่หน้าประตูบ้านรีบจำเข้ามาหาพวกเขา
ทันที แววดาเจ้าตัวเหม่อๆ เหมือนสติใกล้หลุดลอยเต็มที่

“นักสืบฮันเตอร์ใช่ไหมครับ” เขาถามพลางมองทั้งสองด้วยสายตาพินิจ
พิเคราะห์ เนกไทของเขาหลุดลุ่ย กระดุมปกเสื้อเปิดอ้า

ฮันเตอร์พยักหน้า

การ์เซียขยับแว่นกันแดด

“ผม นักสืบบาร์นส์” เขาแนะนำตัว “เราคุยกันทางโทรศัพท์แล้ว”

ฮันเตอร์แนะนำการ์เซีย แล้วทั้งสามก็จับมือหักท่ายกมือ

“ทีมพิสูจน์หลักฐานยังไม่มาอีกหรือครับ” การ์เซียถามเพราะไม่เห็นรถของ
หน่วยพิสูจน์หลักฐานจอดอยู่แถวนี้สักคัน

“อย่างที่ผมบอกทางโทรศัพท์” บาร์นส์ตอบ “แค่เห็นจุดเกิดเหตุก็ชัดแล้ว
ว่าคดีนี้ต้องถึงมือพวกคุณ ผมไม่ยากล้าเส้นใครนะ นักสืบบางคนก็จริงจังเรื่อง
เขตความรับผิดชอบมาก อีกอย่างเรารู้กันว่าหน่วยคดีฆาตกรรมพิเศษเรียกทีม
พิสูจน์หลักฐานมาที่จุดเกิดเหตุได้เร็วกว่าหน่วยคดีฆาตกรรมทั่วไปเยอะ ผมก็เลย
โทรแจ้งคุณโดยตรง...” เขาพยักหน้าเปิดไปที่ฮันเตอร์ “ไม่ใช่คนอื่น งานนี้ของคุณ

เต็มๆ จะจัดการยังไงก็แล้วแต่คุณเลย ผมนี่แหละถูกเรียกมาผิงงาน ก็เลยแค้น
กันแทบลื้อมไว้กันไม่ให้พวกฉวยโอกาสในโซเซียลมีเดียเข้ามาจู่จ้าน” เขาหันไปมอง
ฝูงคนที่กลุ่มรวมอยู่นอกเพกกัน “สมัยนี้ใครๆ ก็เป็นตากล้อง นักข่าว หรือนักวิจารณ์
ได้ทั้งนั้น” บาร์นส์ยกไหล่อย่างไม่พอใจ “เราไม่อยากปวดหัวกับคนพวกนี้หรอก”

ฮันเตอร์และการ์เซียพยักหน้าเห็นด้วย ก่อนการ์เซียจะหยิบโทรศัพท์
ออกมา บาร์นส์พูดถูก หน่วยคดีฆาตกรรมพิเศษร้องขอทีมสนับสนุนได้รวดเร็ว
ที่สุดในคดีประเภทนี้

การ์เซียรีบโทรหาแผนกนิติเวชของกรมตำรวจ

“ดูเหมือนเหยื่อจะชื่อเมลิสซา ฮอว์ธอร์น” บาร์นส์พูดต่อ “อายุยี่สิบเก้าปี
อาศัยอยู่ที่นั่นคนเดียว”

“ดูเหมือนนั้นหรือ” การ์เซียถาม

บาร์นส์แหมริมฝีปากพร้อมกับเอียงศีรษะ “ผมไม่อยากเจาะจงชัดเจนเพราะ
ยังไม่ได้ตรวจสอบอย่างเป็นทางการ” เขาอธิบาย “แต่เดี๋ยวกว่าคุณเข้าไปในบ้าน
ก็จะเข้าใจเอง ถ้าดูจากหน้าจะแทบไม่มีทางระบุตัวตนเหยื่อได้เลย แม้แต่น้องสาว
ของเจ้าตัวก็ยังไม่บอกว่าจะระบุตัวตนได้ยาก” เขาหยุดแล้วแก้คำพูดเสียใหม่ “ที่จริง
ต้องเรียกว่าน้องต่างสายเลือด เธอเป็นคนพบศพ”

ฮันเตอร์กำลังจะถามเรื่องนี้อยู่พอดี

บาร์นส์ถอนใจ ก่อนสะบัดคางทรงเหลี่ยมไปทางรถสายตรวจคันหนึ่งซึ่ง
จอดอยู่ริมถนน

“เธอชื่อเจเน็ต แลง” เขาพูด “นั่งอยู่ในรถสายตรวจกับเจ้าหน้าที่หญิงอีกคน
เราจำเป็นต้องให้ยาคลายเครียดเพื่อให้เธอใจเย็นลง อาการหนักเกินคำว่าสติแตก
เสียอีก” บาร์นส์ส่ายศีรษะ แหวดตาหม่นลง “ใครจะไปคุมสติอยู่ถ้าต้องเห็นภาพ
สุดท้ายของพี่สาวในสภาพนั้น ผมล่ะสงสัยจริงๆ เธออายุแค่ยี่สิบหกเท่านั้นเอง”

ฮันเตอร์หันไปมองรถสายตรวจที่บาร์นส์ชี้ เขามองผ่านหน้าต่างรถและเห็น
หญิงสาวเชื้อสายแอฟริกันอเมริกันกำลังก้มหน้าซุกฝ่ามือ แม้จะอยู่ห่างออกมา
พอควรแต่เขาก็เห็นว่าร่างของเธอสั่นเทา เจ้าหน้าที่หญิงซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ จับไหล่เธอ
ไว้อย่างปลอบโยน